

Oorsprong van de politie

David Whitehouse

2014/12/07

Dit artikel verscheen voor het eerst op de website worxintheory.wordpress.com op 2014/12/07 en werd vertaald door Thom smith in maart 2023.

In Engeland en de Verenigde Staten werd de politie binnen enkele tientallen jaren opgericht - ruwweg van 1825 tot 1855.

De nieuwe instelling was geen reactie op een toename van de misdaad, en leidde niet echt tot nieuwe methoden om de misdaad aan te pakken. De meest gebruikelijke manier voor de autoriteiten om een misdaad op te lossen, voor en sinds de uitvinding van de politie, was dat iemand hen vertelde wie het gedaan had.

Bovendien heeft misdaad te maken met de daden van individuen, en de heersende elites die de politie uitvonden, reageerden op de uitdagingen van de collectieve actie. Om het in een notendop te zeggen: De autoriteiten creëerden de politie als reactie op grote, opstandige menigten. Dat is:

- stakingen in Engeland,
- rellen in het noorden van de VS,
- en de dreiging van slavenopstanden in het Zuiden.

Dus de politie is een antwoord op menigten, niet op misdaad.

Ik zal veel aandacht besteden aan wie die menigten waren, hoe ze zo'n uitdaging werden. We zullen zien dat één moeilijkheid voor de heersers, naast de groei van de sociale polarisatie in de steden, de ineensstorting was van de oude methoden van persoonlijk toezicht op de werkende bevolking. In deze decennia kwam de staat tussenbeide om de sociale breuk te dichten.

We zullen zien dat, in het Noorden, de uitvinding van de politie slechts één onderdeel was van een poging van de staat om de beroepsbevolking in de dagelijkse praktijk te beheren en te vormen. Regeringen breidden ook hun stelsels van armenzorg uit om de arbeidsmarkt te reguleren, en zij ontwikkelden het systeem van openbaar onderwijs om de geest van de arbeiders te reguleren. Ik zal deze punten later in verband brengen met politiewerk, maar ik zal me vooral concentreren op hoe de politie zich ontwikkelde in Londen, New York, Charleston (South Carolina), en Philadelphia.

Om een idee te krijgen van wat er zo bijzonder is aan de moderne politie, helpt het om te praten over de situatie toen het kapitalisme nog in de kinderschoenen stond. Laten we eens kijken naar de marktsteden in de late middeleeuwen, zo'n 1000 jaar geleden.

De dominante klasse van die tijd bevond zich niet in de steden. De feodale grondbezitters waren gevestigd op het platteland. Ze hadden geen politie. Ze konden gewapende troepen samenbrengen om de lijfeigenen - die half-slaven waren - te terroriseren of ze konden tegen andere edelen vechten. Maar deze strijdkrachten waren niet professioneel of fulltime.

De bevolking van de steden bestond voor het grootste deel uit horigen die hun vrijheid hadden gekocht, of gewoon waren ontsnapt aan hun meesters. Zij stonden bekend als bourgeoisie, wat stedeling betekende. De bourgeoisie was de pionier van de economische betrekkingen die later bekend werden als het kapitalisme.

Laten we voor het doel van onze discussie zeggen dat een kapitalist iemand is die geld gebruikt om meer geld te verdienen. In het begin waren de dominante kapitalisten kooplieden. Een koopman koopt met geld goederen om ze vervolgens voor meer geld te verkopen. Er zijn ook kapitalisten die zich alleen met geld bezighouden - bankiers - die een bepaald bedrag uitlenen om er meer voor terug te krijgen.

Je kunt ook een ambachtsman zijn die materialen koopt en iets maakt, zoals schoenen, om ze vervolgens voor meer geld te verkopen. In het gildewezen werkte een meester-ambachtsman naast en hield toezicht op gezellen en leerlingen. De meesters profiteerden van hun werk, dus er was sprake van uitbuiting, maar de gezellen en leerlingen hadden goede hoop om uiteindelijk zelf meester te worden. De klasseverhoudingen in de steden waren dus vrij vloeiend, vooral in vergelijking met de verhouding tussen adel en horige. Bovendien

stelden de gilden enige grenzen aan de uitbuiting, zodat het de kooplieden waren die in die tijd werkelijk kapitaal vergaarden.

In Frankrijk werden deze steden in de 11e en 12e eeuw bekend onder de naam communes. Ze gingen op in communes onder verschillende voorwaarden, soms met toestemming van een feodale heer, maar over het algemeen werden ze gezien als zelfbesturende entiteiten of zelfs als stadstaten.

Maar ze hadden geen politie. Ze hadden hun eigen rechtbanken - en kleine gewapende troepen die bestonden uit de stedelingen zelf. Deze strijdkrachten hadden over het algemeen niets te maken met het aanklagen van mensen. Als je beroofd of aangevallen werd, of als je bedrogen werd bij een zakendeal, dan diende jij, de burger, de aanklacht in.

Een voorbeeld van deze doe-het-zelf-rechtspraak, een methode die eeuwenlang standhield, stond bekend als de hue and cry. Als je op een marktplaats was en je zag iemand stelen, dan werd je geacht te schreeuwen en te roepen: "Stop, dief!" en de dief achterna te gaan. De rest van de afspraak was dat iedereen die je dit zag doen, het geschreeuw moest versterken en ook achter de dief aan moest rennen.

De steden hadden geen politie nodig omdat ze een hoge mate van sociale gelijkheid hadden, wat de mensen een gevoel van wederzijdse verplichting gaf. In de loop der jaren verscherpten de klassenconflicten binnen de steden, maar desondanks bleven de steden bij elkaar - door een gemeenschappelijk antagonisme tegen de macht van de edelen en door voortdurende banden van wederzijdse verplichting.

Honderden jaren lang hadden de Fransen een geïdealiseerde herinnering aan deze vroege gemeenten - als zelfbesturende gemeenschappen van gelijken. Het is dus geen verrassing dat de arbeiders in 1871, toen ze Parijs overnamen, het de naam Commune gaven. Maar dat is een beetje verder vooruit springen dan nodig is.

Het kapitalisme onderging grote veranderingen toen het opgroeiende binnen de feodale maatschappij. Allereerst nam de omvang van het kapitaalbezit toe. Vergeet niet dat dat de bedoeling is - om van kleinere stapels geld grotere stapels geld te maken. De omvang van de bezittingen begon astronomisch te groeien tijdens de verovering van de Amerika's, toen goud en zilver uit de Nieuwe Wereld werden geroofd en Afrikanen werden ontvoerd om op plantages te werken.

Er werden steeds meer dingen geproduceerd voor de verkoop op de markt. De verliezers van de marktconcurrentie begonnen hun onafhankelijkheid als producent te verliezen en moesten loonarbeid gaan verrichten. Maar in plaatsen als Engeland was de grootste kracht die mensen ertoe dreef loonarbeid te zoeken de door de staat gesteunde beweging om boeren van het land te verdrijven.

De steden groeiden doordat boeren vluchtelingen werden van het platteland, terwijl de ongelijkheid binnen de steden toenam. De kapitalistische bourgeoisie werd een sociale laag die zich meer dan vroeger onderscheidde van de arbeiders. De markt had een bijtend effect op de solidariteit van ambachtsgilden - iets waar ik nader op in zal gaan als ik het over New York heb. Werkplaatsen werden groter dan ooit, want één enkele Engelse baas had het bevel over misschien wel tientallen arbeiders. Ik heb het hier over het midden van de 17e eeuw, de periode vlak voordat de echte fabrieksindustrialisatie begon.

Er waren nog steeds geen agenten, maar de rijkere klassen begonnen steeds meer hun toevlucht te nemen tot geweld om de arme bevolking te onderdrukken. Soms kreeg het leger het bevel om in opstandige menigten te schieten, en soms arresteerden de agenten de leiders en hingen ze op. De klassenstrijd begon dus te verhitten, maar de dingen begonnen pas echt te veranderen toen de Industriële Revolutie in Engeland op gang kwam.

Tegelijkertijd maakten de Fransen een eigen politieke en sociale revolutie door, die begon in 1789. De reactie van de Britse heersende klasse was paniek over de mogelijkheid dat Engelse arbeiders het Franse voorbeeld zouden volgen. Ze verboden vakbonden en bijeenkomsten van meer dan 50 personen.

Niettemin stelden Engelse arbeiders van ongeveer 1792 tot 1820 steeds grotere demonstraties en stakingen samen. De reactie van de heersende klasse was het sturen van het leger. Maar er zijn eigenlijk maar twee dingen die het leger kon doen, en ze zijn allebei slecht. Ze konden weigeren te schieten, en de menigte zou weggomen met wat ze kwam doen. Of ze zouden in de menigte kunnen schieten en arbeidersmartelaren produceren.

Dit is precies wat er gebeurde in Manchester in 1819. Soldaten werden op een menigte van 80.000 mensen afgestuurd, waarbij honderden mensen gewond raakten en elf doden vielen. In plaats van de menigte te bedwingen lokte deze actie, bekend als het Peterloo Bloedbad, een golf van stakingen en protesten uit.

Zelfs de aloude tactiek om de leiders van de beweging op te hangen begon averechts te werken. Een executie zou een intimiderend effect hebben op een menigte van 100 man, maar de menigten liepen nu op tot 50.000 aanhangers van de veroordeelde man, en de executies zorgden er alleen maar voor dat ze wilden vechten. De groei van de Britse steden en de groei van de sociale polarisatie daarbinnen - twee kwantitatieve veranderingen dus - waren begonnen met het produceren van kwalitatief nieuwe uitbarstingen van strijd.

De heersende klasse had nieuwe instellingen nodig om dit onder controle te krijgen. Eén daarvan was de Londense politie, opgericht in 1829, slechts 10 jaar na Peterloo. De nieuwe politiemacht was speciaal ontworpen om niet-dodelijk geweld toe te passen op menigten om ze uit elkaar te drijven, terwijl men bewust probeerde te voorkomen dat er martelaren zouden ontstaan. Nu zal elk leger dat georganiseerd is om routinematig geweld te gebruiken wel eens mensen doden. Tegenover elke politimoord staan echter honderden of duizenden politiegewelddaden die niet dodelijk zijn - berekend en gekalibreerd om intimidatie te veroorzaken en tegelijkertijd een woedende collectieve reactie te vermijden.

Toen de Londense politie niet geconcentreerd was in teams om de menigte onder controle te houden, werd ze verspreid over de stad om het dagelijkse leven van de armen en de arbeidersklasse te controleren. Dat vat de kenmerkende dubbele functie van de moderne politie samen: Er is de verspreide vorm van bewaking en intimidatie in naam van de misdaadbestrijding; en dan is er de geconcentreerde vorm van activiteit om stakingen, rellen en grote demonstraties aan te pakken.

Daar zijn ze voor uitgevonden - om mensenmassa's aan te pakken - maar wat we *zien* is meestal de aanwezigheid van de agent op straat. Voordat ik het heb over de evolutie van de politie in New York, wil ik het verband tussen deze twee manieren van politiewerk onderzoeken.

Ik begin met het meer algemene onderwerp van de klassenstrijd over het gebruik van openbare ruimte. Dit is een zeer belangrijke kwestie voor arbeiders en armen. De openbare ruimte is belangrijk voor arbeiders

- voor werk
- voor ontspanning en vermaak
- voor woonruimte, als je geen huis hebt en voor de politiek.

Eerst over werk. Terwijl succesvolle kooplieden binnenruimtes konden controleren, moesten degenen zonder zoveel middelen zich vestigen als verkopers op straat. De gevestigde kooplieden zagen hen als concurrenten en kregen de politie zover hen te verwijderen.

Straatverkopers zijn ook effectieve leveranciers van gestolen goederen omdat ze mobiel en anoniem zijn. Niet alleen zakkenrollers en inbrekers maakten op deze manier gebruik van straatverkopers. Ook de bedienden en slaven van de middenklasse stalen van hun meesters en gaven de goederen door aan de plaatselijke verkopers. (Overigens kende New York City slavernij tot 1827.) Het lekken van rijkdom uit de comfortabele huizen van de stad is een andere reden dat de middenklasse actie eiste tegen straatverkopers.

De straat was ook gewoon de plek waar arbeiders hun vrije tijd doorbrachten - omdat hun huizen *niet* comfortabel waren. De straat was een plek waar ze vriendschap en gratis vermaak konden krijgen, en, afhankelijk van plaats en tijd, konden ze zich bezighouden met dissidente religie of politiek. De Britse marxistische historicus EP Thompson vatte dit alles samen toen hij schreef dat de Engelse politie in de 19e eeuw

onpartijdig, in een poging om met gelijke hand straathandelaren, bedelaars, prostituees, straatartiesten, pickets, voetballende kinderen en vrijdenkende en socialistische sprekers van de straat te

vegen. Het voorwendsel was vaak dat er een klacht van handelsbelemmering was binnengekomen van een winkelier.

Aan beide zijden van de Atlantische Oceaan hadden de meeste arrestaties betrekking op misdaden zonder slachtoffers, of misdaden tegen de openbare orde. Een andere marxistische historicus Sidney Haring merkte op: "De definitie van de criminoloog van 'misdaden tegen de openbare orde' komt gevaarlijk dicht bij de beschrijving van de historicus van 'vrijtijdsbesteding van de arbeidersklasse'."

Het buitenleven was - en is - bijzonder belangrijk voor de politiek van de arbeidersklasse. Gevestigde politici en bedrijfsleiders kunnen binnenshuis vergaderen en beslissingen nemen die grote gevolgen hebben, omdat deze mensen de baas zijn over bureaucratieën en arbeidskrachten. Maar als werkende mensen bijeenkomen en besluiten nemen over hoe ze dingen kunnen veranderen, heeft dat meestal niet veel zin als ze geen medestanders op straat kunnen verzamelen, of het nu gaat om een staking of een demonstratie. De straat is de broedplaats voor veel van de arbeiderspolitiek, en de heersende klasse is zich daar terdege van bewust. Daarom zetten ze de politie op straat als tegenkracht wanneer de arbeidersklasse haar kracht toont.

Nu kunnen we kijken naar de verbanden tussen de twee belangrijkste vormen van politieactiviteit - routinematige patrouilles en crowd control. Door het dagelijkse patrouilleren raakt de politie gewend aan het gebruik van geweld en de dreiging van geweld. Dat maakt hen klaar voor de grootschalige repressie die nodig is als arbeiders en onderdrukten in grotere groepen in opstand komen. Het is niet alleen een kwestie van oefenen met wapens en tactieken. Routinematig patrouillewerk is cruciaal voor het creëren van een mentaliteit bij de politie dat hun geweld het grotere goed dient.

Het dagelijkse werk stelt commandanten ook in staat om te ontdekken welke agenten zich het meest op hun gemak voelen bij het toebrengen van geweld - en om hen vervolgens in te zetten in de frontlines als het tot een hardhandig optreden komt. Tegelijkertijd biedt de "goede agent" die je in de wijk ontmoet een cruciale dekking voor de publieke opinie voor het brute werk dat door de "slechte agenten" moet worden gedaan. Routinewerk kan ook nuttig worden in perioden van politieke onrust, omdat de politie al tijd in de wijken heeft doorgebracht om de leiders en de radicalen te identificeren.

Nu kunnen we weer in het historische verhaal springen en het hebben over New York City.

Ik begin met een paar punten over de tradities van menigten vóór de revolutie. Tijdens de koloniale periode werden mensen soms luidruchtig, maar het was vaak geformaliseerd op manieren die de koloniale elite goedkeurde of tenminste tolereerde. Er waren verschillende feesten die in de categorie "wanbestuur" vielen, waarbij sociale posities werden omgedraaid en de lagere orden konden doen alsof ze aan de top stonden. Dit was een manier voor de ondergeschikte klassen om stoom af te blazen door hun meesters te bespotten - een manier die het recht van de elite erkende om op elke andere dag van het jaar de baas te zijn. Deze traditie van symbolisch wanbestuur was vooral prominent rond Kerstmis en Nieuwjaar. Zelfs slaven mochten dan meedoen.

Er was ook een jaarlijkse viering van Pausdag, waarbij leden van de protestantse meerderheid rond paraderden met beeltenissen, waaronder een van de paus - totdat ze die aan het eind allemaal verbrandden. Een kleine sektarische provocatie, "alles voor de lol," allemaal goedgekeurd door de stadsvaders. Op dat moment leidde Pausdag meestal niet tot geweld tegen echte katholieken, want er waren er maar een paar honderd in New York en geen enkele katholieke kerk voor de revolutie.

Deze volkstradities waren luidruchtig en zelfs oproerig, maar ze hadden de neiging om de band tussen de lagere orden en de elite te versterken, niet om die band te verbreken.

De lagere orden waren ook gebonden aan de elite door voortdurend persoonlijk toezicht. Dat gold natuurlijk voor slaven en huisbedienden, maar ook leerlingen en ambachtslieden woonden in hetzelfde huis met de meester. Er zwierven dus niet veel van deze ondergeschikten op alle uren door de straten.

In deze situatie bleven zeelieden en dagloners over als onbewaakte, potentieel storende elementen. Zoals historicus Selden Bacon opmerkt, had de elite van Nieuw Amsterdam (de Nederlandse kolonie die later New York zou worden) al in 1638 de noodzaak ingezien om de wanorde die aan de waterkant kon ontstaan tegen te gaan:

De eerste verordeningen die we vinden van politionele aard hebben te maken met de schepen in de haven, waarbij het bezoek van de inwoners wordt beperkt, zeelieden wordt verboden 's nachts aan wal te blijven en de kapiteins van de schepen wordt opgedragen deze regels te handhaven. Het doel hiervan was zowel smokkel tegen te gaan als luidruchtige zeelieden 's nachts van de straat te houden. Alle arbeiders kregen het bevel om op vaste tijden van en naar hun werk te gaan en de meestertimmerlieden en opzichters van de werklieden kregen het bevel om dit te handhaven. (Vol. 1, 16.)

Dit is natuurlijk een voorbeeld van politiewerk zonder politieagentschap. De elite van Nieuw-Amsterdam droeg de werkgevers op toezicht te houden op de arbeiders aan de waterkant buiten werktijd, zoals meesters toezicht hielden op hun slaven, bedienden en leerlingen. De koloniale autoriteiten zagen dat ongebonden, vrije loonarbeiders - zelfs in vrij kleine aantallen - de normen van deze patriciërsmaatschappij konden verstoren. Hun reactie was om deze arbeiders minder vrij te maken door te proberen ze te "hechten" aan hun bazen.

Onder omstandigheden als deze, waarbij de meeste mensen in de kolonie overdag al onder toezicht stonden, was er geen behoefte aan een reguliere politiemacht. Er was een nachtwacht, die waakte voor brandjes, probeerde te waken tegen vandalisme en elke zwarte persoon arresteerde die niet kon bewijzen dat hij/zij vrij was. De wacht was in geen enkel opzicht professioneel. Ze hadden allemaal een dagbaan en rouleerden tijdelijk in de wacht, zodat ze niet op vaste tijden patrouilleerden - en iedereen had er een hekel aan. De rijken kochten zich eronderuit door vervangers te betalen.

Overdag had een klein aantal agenten dienst, maar die patrouilleerden niet. Zij waren agenten van de rechtbank die dagvaardingen en arrestatiebevelen uitvoerden. Ze deden geen spuurwerk. In de jaren 1700 en ver in de jaren 1800 steunde het systeem bijna volledig op burgerinformanten die een deel van de eventuele boete van de overtreder in het vooruitzicht gesteld kregen.

De revolutionaire periode veranderde een paar dingen over de rol van menigten en de relatie tussen klassen.

In de jaren 1760, te beginnen met de agitatie tegen de Stamp Act, schaarde de elite van kooplieden en bezitters van onroerend goed zich achter nieuwe vormen van volksmobilisatie. Dit waren nieuwe luide demonstraties en rellen die leenden van bestaande tradities, uiteraard in het gebruik van beeltenissen. In plaats van de paus te verbranden, verbrandden ze de gouverneur, of koning George.

Ik heb geen tijd om in detail in te gaan op wat ze deden, maar het is belangrijk om de klassensamenstelling van deze menigten op te merken. Leden van de elite konden er zelf bij zijn, maar de kern van deze menigten bestond uit de geschoolde arbeiders, gezamenlijk bekend als de monteurs. Dat betekent dat een meester zich in de menigte bevond met zijn knechten en leerlingen. Mensen met een hogere sociale rang beschouwden de ambachtslieden als hun luitenanten om de rest van de monteurs te mobiliseren.

Naarmate het conflict met Groot-Brittannië heviger werd, radicaliseerden de monteurs en organiseerden ze zich onafhankelijk van de koloniale elite. Er was wrijving tussen de monteurs en de elite, maar nooit een volledige breuk.

En toen de Britten verslagen waren en de elite een eigen regering instelde, hadden ze natuurlijk genoeg van al die straatagitatie. Er bleven opstanden en rellen in de nieuwe onafhankelijke Verenigde Staten, maar ze namen nieuwe vormen aan - deels omdat de economische ontwikkeling de eenheid van de monteurs zelf verbrak.

Ik zal nu ingaan op de ontwikkelingen die volgden op de revolutie - veranderingen die een nieuwe arbeidersklasse voortbrachten uit een tegenstrijdige mengelmoes van sociale elementen.

Laten we beginnen met de geschoolde arbeiders. Al vóór de revolutie was de scheiding tussen meesters en vaklieden verscherpt. Om dit te begrijpen moeten we beter kijken naar de aanhoudende invloed van het gildewezen; formele gilden bestonden niet in de Verenigde Staten, maar sommige van hun tradities leefden voort onder geschoolde arbeiders.

De oude gilden waren in wezen kartels, vakbonden van arbeiders die een monopolie hadden op een bepaalde vaardigheid waardoor ze de markt konden beheren. Ze konden gebruikelijke prijzen voor hun goederen vaststellen en zelfs van tevoren beslissen hoe groot de markt zou worden.

De beheerde markt maakte enige gebruikelijke stabiliteit in de betrekkingen tussen arbeiders van hetzelfde vak mogelijk. Een meester kocht een leerling als contractarbeider van zijn ouders in ruil voor de belofte hem een vaardigheid te leren en hem gedurende zeven jaar kost en inwoning te geven. Leerlingen studeerden af tot vakman, maar bleven vaak voor dezelfde meester werken zolang er geen plaats was om zelf meester te worden. Leerlingen ontvingen het gebruikelijke loon met langdurige contracten. Dit betekende dat het loon bleef binnenkomen ondanks seizoensgebonden schommelingen in de hoeveelheid werk. Zelfs zonder de formele structuur van gilden bestond er in de pre-revolutionaire periode nog veel van deze gebruikelijke verhoudingen.

Van ongeveer 1750 tot 1850 viel deze corporatieve structuur binnen de ambachten echter uiteen, omdat ook de externe relatie - de controle van de ambachtslieden over de markt - begon af te brokkelen. Handel uit andere steden of van overzee zou het vermogen van de meesters om prijzen te bepalen ondermijnen, zodat werkplaatsen met elkaar gingen concurreren op een manier die vandaag de dag bekend is.

De concurrentie dreef de meesters ertoe meer op ondernemers te gaan lijken, op zoek naar arbeidsbesparende innovaties en hun arbeiders meer als wegwerploonarbeiders te behandelen. Ondernemingen werden groter en onpersoonlijker - meer als fabrieken, met tientallen werknemers.

In de eerste decennia van de 19e eeuw verloren de werknemers niet alleen hun langdurige contracten, maar ook hun woonplek in het huishouden van de meesters. De leerlingen vonden dit een bevrijdende ervaring, want de jonge mannen kwamen los van het gezag van hun ouders *en* hun meesters. Vrij om te komen en gaan wanneer ze wilden, konden ze jonge vrouwen ontmoeten en hun eigen sociale leven creëren onder hun leeftijdsgenoten. Werkende vrouwen waren meestal werkzaam in huishoudelijke diensten van uiteenlopende aard, tenzij ze sex werkers waren.

Het buitenleven veranderde toen deze jongeren zich mengden met de andere delen van de bevolking die de zich ontwikkelende arbeidersklasse vormden.

De vermenging was niet altijd vreedzaam. De Ierse katholieke immigratie nam na 1800 toe. In 1829 waren er ongeveer 25.000 katholieken in de stad - één persoon op acht. De Ieren werden gesegregeerd per buurt en woonden vaak naast mensen van kleur, die zelf nu ongeveer 5 procent van de bevolking uitmaakten. In 1799 verbrandden protestanten een beeltenis van St. Patrick, en de Ieren vochten terug. Deze gevechten herhaalden zich de volgende jaren, en het was de Ieren duidelijk dat de agenten en de wacht partij tegen hen kozen.

Dus, nog voordat er moderne politiemachten waren, deden de wetsdienaren aan rassensprofilering. De elite van de stad nam nota van het Ierse gebrek aan respect voor de wacht - hun openlijke strijdlust - en reageerde door de wacht uit te breiden en gericht te patrouilleren. Dit ging samen met toenemende aandacht van de politie voor Afrikanen, die in dezelfde wijken woonden en vaak dezelfde houding hadden tegenover de autoriteiten.

Achter de sektarische en raciale verdeeldheid ging economische concurrentie schuil, want Ierse arbeiders waren over het algemeen minder geschoold en kregen een lager loon dan ambachtslieden. Tegelijkertijd probeerden de meesters de banen in de werkplaatsen te ontscholen. Op die manier werden Anglo-leerlingen deel van een echte arbeidsmarkt toen ze hun langdurige contracten verloren. Toen dit gebeurde, bevonden ze zich op de loonschaal slechts een tree boven de Ierse immigranten. Zwarte arbeiders, die huishoudelijk werk deden of als algemene arbeiders werkten, zaten nog een trede of twee lager op de loonschaal dan de Ieren.

Tegelijkertijd groeide het oudere ongeschoolde deel van de loonarbeidersklasse, geconcentreerd rond de dokken en de bouw, omdat zowel de handel als de bouw na de Revolutie toenamen.

Over het geheel genomen groeide de bevolking snel. New York telde in 1800 60.000 inwoners, maar was in 1820 in omvang verdubbeld. In 1830 had New York meer dan 200.000 mensen - en 312.000 in 1840.

Dat is een grof profiel van de nieuwe arbeidersklasse van New York.

In deze decennia gingen alle secties van de klasse in collectieve actie voor zichzelf. Het is nogal een ingewikkeld verhaal, vanwege het aantal acties en de versplintering van de klasse. Maar we kunnen beginnen met een generalisatie dat de meest voorkomende vorm van strijd ook de meest elementaire was - het rellen.

Nu enkele bijzonderheden. Van 1801 tot 1832 kwamen zwarte New Yorkers vier keer in opstand om te voorkomen dat voormalige slaven werden teruggestuurd naar hun meesters buiten de stad. Deze pogingen mislukten meestal, de wacht reageerde gewelddadig, en de deelnemers kregen ongewoon zware straffen. Witte abolitionisten sloten zich aan bij de veroordelingen van deze rellen. Deze rellen illustreren dus de zelfwerkzaamheid van het volk ondanks de afkeuring van de elite - om nog maar te zwijgen van de raciale ongelijkheid bij de toepassing van de wet.

Er waren ook witte belaging van zwarte kerken en theaters, soms olopemd tot het niveau van rellen. Hierbij waren arme immigranten betrokken, maar soms deden ook rijke witten en de agenten zelf mee. Eén anti-zwarte rel woedde drie dagen lang in 1826, waarbij zwarte huizen en kerken werden beschadigd - samen met huizen en kerken van witte abolitionistische predikanten.

Maar er was niet alleen *conflict* tussen zwarte en witte arbeiders. In 1802 staakten witte en zwarte zeelieden voor hogere lonen. Zoals bij de meeste stakingen in deze periode was de methode iets dat historicus Eric Hobsbawm "collectieve onderhandelingen door oproer" noemde. In dit geval maakten de stakers de schepen die tegen de lagere lonen huurden onklaar. Dokwerkers verenigden zich ook over raciale en sektarische grenzen heen voor militante stakingen in 1825 en 1828.

Bij stakingen van geschoolde arbeiders zoals vaklieden was dergelijke fysieke dwang meestal niet nodig, omdat zij het monopolie hadden op de betreffende vaardigheden. Niettemin werden de vaklieden in deze jaren militanter. Stakingen in de geschoolde beroepen vonden plaats in 3 golven, te beginnen in 1809, 1822 en 1829. Elke golf was militanter en dwingender dan de vorige - omdat ze gericht waren op andere geschoolde arbeiders die de solidariteit verbraken. In 1829 leidden de gezellen een beweging om de werkdag te beperken tot 10 uur en richtten ze de Arbeiderspartij op. De partij stortte in hetzelfde jaar in, maar leidde wel tot de oprichting van de Algemene Vakbond in 1833.

Terwijl de arbeiders zich meer bewust werden van zichzelf als klasse, begonnen ze ook steeds meer "alledaagse" rellen uit te lokken, overal waar mensenmassa's bijeenkwamen, in tavernes of theaters of op straat. Dergelijke rellen hadden misschien geen duidelijk economisch of politiek doel, maar het waren toch voorbeelden van collectieve zelfbevestiging door de arbeidersklasse - of door etnische en raciale fracties van de klasse. In de eerste decennia van de eeuw was er ongeveer vier keer per jaar zo'n oproer, maar in de periode van 1825 tot 1830 kwamen de New Yorkers één keer per maand in opstand.

Eén van deze rellen in het bijzonder verontrustte de elite. Op Nieuwjaarsdag 1828 haalde een luidruchtige menigte van ongeveer 4.000 jonge Anglo-arbeiders hun trommels en lawaaimakers tevoorschijn en trok naar Broadway, waar de rijken woonden. Ze "bemachtigden een enorme Pennsylvania wagon" en trokken die voort met "een groot touw van meerdere latten lengte", volgens een anoniem verslag in de *Evening Post*. Onderweg vernielden ze een Afrikaanse kerk en sloegen de kerkleden. De wacht arresteerde verscheidene van de relschoppers, maar de menigte redde hen en stuurde de wacht op de vlucht.

De menigte trok meer feestvierders aan en keerde zich naar de handelswijk, waar ze enkele winkels vernielden. Bij de Battery sloegen ze ruiten in van enkele van de rijkste huizen van de stad. Daarna gingen ze terug naar Broadway, waar de rijken hun eigen feest hielden in het City Hotel.

De straat werd in korte tijd geblokkeerd door een ondoordringbare menigte, en de koetsen die de dames en heren naar huis brachten, werden gehinderd en mochten niet passeren. De overlast werd zo groot dat een sterke groep wachters werd verzameld om de leiders in hechtenis te nemen en de rest te verdrijven.

De leiders van de menigte riepen een wapenstilstand af van vijf minuten. Dit gaf de wacht de gelegenheid na te denken over het gevecht waarin ze terecht zouden komen. Tegen die tijd was de menigte bezig het lange wagentouw door te snijden en de voorste rijen te bewapenen met "stukken van ongeveer drie voet lengte." Toen de vijf minuten om waren, stapte de wacht opzij, "en de menigte liep luidruchtig en triomfantelijk Broadway op."

Dit spektakel van verzet van de arbeidersklasse vond plaats in het volle zicht van de families die New York City bestuurden. Kranten riepen op tot een grote uitbreiding van de wacht. De opstand van 1828 - en een

jaar van grote rellen in 1834 - versnelde een reeks incrementele hervormingen die uiteindelijk leidde tot de oprichting van het New York City Police Department in 1845.

De hervormingen van 1845 vergrootten de politiemacht, professionaliseerden ze en centraliseerden ze met een meer militaire commandoketen. De wacht werd uitgebreid tot 24 uur, en het werd politiemensen verboden een tweede baan te nemen. Het loon werd verhoogd, en de politie kreeg niet langer een deel van de boetes die bij overtreeders werden geïnd.

Dit betekende dat de agenten niet langer op patrouille gingen om te kijken hoe ze in hun levensonderhoud konden voorzien, een proces dat kon leiden tot een vreemde selectie van vervolgingen. Het afschaffen van het vergoedingensysteem gaf commandanten meer vrijheid om beleid en prioriteiten te bepalen - en maakte de afdeling dus ontvankelijker voor de verschuivende behoeften van de economische elite.

Zo begon de politie van New York.

Het verhaal van de politie in het zuiden is een beetje anders, zoals je zou verwachten.

Een van de eerste moderne politiekorpsen ter wereld ontwikkelde zich in Charleston, South Carolina, in de jaren voordat de New Yorkse politie volledig professioneel werd. De voorloper van de politie van Charleston was niet een stel stadswachten, maar slavenpatrouilles die op het platteland opereerden. Zoals een historicus het stelde, "in alle zuidelijke staten [voor de Burgeroorlog] struinden zwerpende gewapende politiepatrouilles dag en nacht het platteland af en intimideerden, terroriseerden en brutaliseerden de tot slaaf gemaakten tot onderdanigheid en mateloosheid."

Dit waren meestal vrijwillige troepen van witte burgers (vaak aarzelende vrijwilligers) die hun eigen wapens leverden. Na verloop van tijd pasten de slavenmeesters het landelijke systeem aan het stadsleven aan. De bevolking van Charleston explodeerde niet zoals die van New York. In 1820 waren er nog maar ongeveer 25.000 mensen - maar meer dan de helft daarvan was Afro-Amerikaans.

Charleston was een commercieel centrum, dat in de koloniale tijd begon als de belangrijkste plaats in South Carolina voor de export van indigo en rijst. De stad was ook een belangrijke haven voor de aankomst van Afrikanen voor de verkoop - rechtstreeks uit Afrika of uit de Caribische slavenkolonies.

Nadat het Congres in 1808 de invoer van slaven verbood, werd Charleston een belangrijk overslag- en verkoopcentrum voor slaven uit Virginia en de Carolina's naar Alabama, Mississippi en Louisiana. Deze drie staten van het "diepe zuiden" hadden een gestage toestroom van slaven nodig om aan de 19e-eeuwse vraag naar katoen te voldoen. De textiel fabrieken in Engeland en New England waren de drijvende kracht achter de industriële revolutie, en de slavenarbeid van het diepe zuiden was een integraal onderdeel van de boom.

Charleston lag niet op de hoofdas van deze bloei, die werd verankerd door ontluikende steden als New Orleans en Birmingham, Engeland. Niettemin was het stadsleven van Charleston - zowel economisch als sociaal - verbonden met de ontwikkeling van kapitalistische economische betrekkingen in andere havensteden aan beide zijden van de Atlantische Oceaan.

Veel van de grote plantage-eigenaren van South Carolina hielden een huis in Charleston, zodat de grote slavenmeesters van de staat ook de politiek van de grootste stad van de staat beheersten. Net als de heersende klasse van andere Atlantische handelssteden, had de elite van Charleston behoefte aan arbeidskrachten die zich konden uitbreiden, inkrimpen en aanpassen aan de ups en downs van de markt. Slavernij is echter een onwrikbare manier om arbeiders te organiseren, omdat slaven gevoed en gekleed moeten worden, of er nu werk voor hen is of niet; in slechte tijden worden slaven alleen maar een kostenpost voor de meester.

Daarom begonnen de meesters in Charleston en andere slavensteden - zelfs in de koloniale tijd - slaven aan het werk te zetten in loonbanen. Sommige slaven waren rechtstreeks eigendom van fabriekseigenaren, vooral in de meest industriële stad van het Zuiden, Richmond. De meeste slaven van Charleston waren echter eigendom van witte stadsbewoners, die sommigen van hen gebruikten voor persoonlijke diensten en de rest "verhuurden" aan loontrekkende werkgevers. Een paar rijstfabrieken in Charleston waren eigenaar van de slaven die zij gebruikten, maar zij verhuurden hun slaven ook aan anderen als de fabriek niet op volle capaciteit draaide.

In het begin vonden de meesters werk voor hun slaven en namen al het loon voor zichzelf. Maar veel meesters vonden het al snel het handigst om hun slaven zelf werk te laten zoeken en een vast bedrag van de

slaaf te innen voor de tijd dat hij niet bij de meester was. Een meester kon een jaarlijkse opbrengst van 10 tot 15 procent van de aankoopprijs van een slaaf incasseren door hem of haar te verhuren.

Deze nieuwe regeling veranderde de relatie tussen slaven en hun meesters fundamenteel, om nog maar te zwijgen van de relaties tussen de slaven onderling. Slaven kwamen voor langere tijd buiten het directe toezicht van hun meesters te staan, en veel slaven konden voor zichzelf geld verdienen boven het honorarium dat zij hun meesters betaalden. Zwarte Charlestonianen begonnen de vergoedingen “vrijheidsgelden” te noemen.

Veel Afro-Amerikanen konden het zich zelfs veroorloven om buiten het huishouden van hun meesters te gaan wonen. Slaven konden trouwen en zelfstandig samenwonen. Sommige bekwame slavenarbeiders begonnen zelfs zelf loonarbeiders aan te nemen. Sommige vrouwen werkten als naaisters en domineerden de kledinghandel in de stad. De meeste slaven die in loondienst werkten waren echter mannen, die werkten in verschillende geschoolde beroepen, kortstondige ongeschoolde arbeid en het vervoer van goederen. Vrouwen, die de meerderheid van de zwarte inwoners van Charleston vormden, werkten meestal als huishoudslaven.

Tegen de eerste decennia van de 19e eeuw had Charleston een overwegend zwarte buitenwijk, bekend als “Charleston Neck”, die voornamelijk werd bevolkt door slaven naast enkele vrije mensen van kleur. Charleston is gebouwd op de naar het zuiden gerichte punt van een schiereiland tussen twee rivieren, en de inwoners noemden het niet-ingeschreven noordelijke deel van het schiereiland “The Neck”. In 1850, en vrijwel zeker daarvoor, woonde meer dan een kwart van de zwarten bevolking in Charleston in woningen zonder toezicht: Ze waren ofwel vrij of waren slaven die “buiten leefden”. Buiten de jurisdictie van de stad negeerden bareigenaren in de Neck verschillende wetten en bedienden een multiraciale klantenkring.

De witte bevolking van het Zuiden, zowel in de stad als op het platteland, leefde in constante angst voor een slavenopstand. Op het platteland stonden zwarten echter onder constante bewaking, en binnen het slopende werkregime waren er weinig mogelijkheden voor slaven om brede sociale banden te ontwikkelen. Maar in Charleston, zoals witte vaak met ergernis of alarm opmerkten, vestigden zwarten mensen een eigen collectief leven. In 1818 scheidden meer dan 4.000 vrije zwarten mensen en slaven zich af van de Methodistische kerken van gemengde rassen in de stad en bouwden een afdeling van de nieuwe African Methodist Episcopal (AME) kerk in Charleston Neck.

Omdat de omstandigheden in het stedelijke Zuiden veel vrijer waren dan op de plantages, moest de staat ingrijpen om het repressieve werk te doen dat de slavenmeesters gewoonlijk zelf hadden gedaan.

De Charleston Guard and Watch ontwikkelde zich met vallen en opstaan tot een herkenbaar modern politiekorps in de jaren 1820, dat zowel de zwarte bevolking 's nachts lastig viel als op oproepbasis snel kon worden gemobiliseerd om mensenmassa's onder controle te houden. Zwarten, zelfs vrije zwarten, die na de avondklok zonder aanvaardbaar excuus werden betrapt, konden 's nachts door de Garde worden gearresteerd en tot 39 zweepslagen krijgen nadat een magistraat de zaak 's ochtends had bekeken. Deze praktijk ging terug tot de koloniale tijd en weerspiegelde de methoden van de slavenpatrouilles op het platteland. Het eerste grote verschil, al vroeg, was dat de Garde een betaalde macht was in plaats van een groep dienstplichtige burgers.

De stadswacht deed ook aan daglichtdienst op feestdagen en zondagen, wanneer zij de wekelijkse markten controleerde, die voor een groot deel werden beheerd door zwarte slavinnen. Zwarte menigten, vooral op marktdagen, konden behoorlijk luidruchtig zijn, zoals historicus Bernard Powers opmerkt: Een witte burger schreef in de jaren 1840 dat hij “voortdurend last had, vooral op zondag, van de meest onhandelbare en godslasterlijke menigte, die alle wetten aan zijn laars lapte en, als ze uit de ene buurt verdreven waren, zich in een andere buurt weer in groteren getale verzamelde”.

De stedelijke autoriteiten zagen de AME kerk als een verontrustende uiting van zwarte autonomie. In het eerste jaar van de kerk, 1818, viel de stadswacht de kerk binnen en arresteerde 140 leden, op grond van een zelden gebruikte wet die het verzamelen van zeven of meer zwarte mannen buiten de aanwezigheid van witten verbood. Zowel in vrije als in slavenstaten werd de AME-kerk al snel een belangrijk centrum voor zwarte discussies over afschaffing, ook al waren de gemeenten het verre van eens over de te nemen stappen in de richting van vrijheid.

David Walker, een lid van de AME in Boston en de auteur, in 1829, van de militante *Appeal to the Colored Citizens of the World*, was waarschijnlijk een lid van de Charleston AME in het begin van de jaren 1820. Veel van Walker's opvattingen, waaronder bijbelse argumenten voor het recht van slaven om in opstand te komen en hun vrijheid op te eisen, komen overeen met de opvattingen die werden toegeschreven aan Denmark Vesey, een vrije zwarte timmerman uit Charleston die werd beschuldigd van het plannen van een massale opstand in 1822.

De dreiging van een opstand bracht de witte bevolking van Charleston in paniek. De elite van de stad, geleid door de Intendant (de burgemeester), gaf opdracht tot marteling van de vermoedelijke samenzweerdere, die vervolgens bekentenissen aflegden die verschillende anderen beschuldigden. Binnen enkele weken werden nog eens tientallen verdachten gemarteld. Schuldig of niet - bekende historici zijn het er niet over eens of er überhaupt sprake was van een complot - Vesey en 34 andere zwarte mannen werden opgehangen en 27 werden verbannen.

Vesey en andere beschuldigde samenzweerdere waren klassenleiders in de AME kerk. Na hun executie brandde een menigte witte burgers de kerk af. Leden van de congregatie bleven in het geheim bijeenkomen tot aan de Burgeroorlog. (Na de emancipatie in 1865 ontwierp de zoon van Denmark Vesey, ook een timmerman, het eerste nieuwe AME kerkgebouw).

Midden in de paniek van 1822 beschuldigden witte burgers de Stadswacht van laksheid en riepen op tot professionalisering en uitbreiding van de macht. De Garde ging 24 uur per dag in dienst en werd gecentraliseerd onder het directe bevel van de magistraat. Toen de paniek wegebde, trokken de wetgevers deze twee maatregelen binnen enkele maanden in, hoewel ze de uitbreiding van de macht goedkeurden.

Bovendien reageerde de staat South Carolina op de Vesey-affaire met de bouw van een garnizoen en arsenaal in Charleston aan de grens met Charleston Neck. Dit gebouw, gewijd aan de onderdrukking van de zwarte bevolking, werd bekend als The Citadel - en huisvestte in 1842 de militaire academie die nog steeds die naam draagt. De troepen van de Citadel waren beschikbaar voor operaties in Charleston, maar samen met een staatsmilitie, bekend als de "Neck Rangers", moesten zij ook de orde handhaven in de Neck.

In het midden van de jaren 1820 gaven witten een reeks branden de schuld van zwarte brandstichting, en de raad reageerde door opnieuw een kleine dagmacht in te stellen, terwijl ze ook zes paarden ter beschikking stelden om de communicatie en mobilisatie te versnellen. Charleston zette dus 24-uurs politiepatrouilles op, drie jaar voor de oprichting van de Londense politie in 1829.

Tegen het midden van de jaren 1830 herstelden de wetgevers de maatregel die zij in 1822 voor het eerst in paniek hadden aangenomen - centralisatie van het stadsbestuur (en van de Guard) onder een fulltime burgemeester. Na de hervormingen van 1836 had de stad een Garde van 118 man, waaronder 94 soldaten en vier muzikanten. De nachtelijke wacht telde één bewaker per 263 inwoners van de stad, wat aanzienlijk meer is dan in Boston (één officier per 815 inwoners) en New York (één per 771 inwoners).

De elite zorgde voor verdere centralisatie door Charleston Neck in 1849 te annexeren, waardoor het onder de jurisdictie van de stadswacht kwam. Daarvoor vormden de Rangers en Citadel-troepen die de Neck bewaakten een middenweg tussen landelijke slavenpatrouilles en moderne politie. Door de Neck onder de jurisdictie van de Guard te brengen, werd de laatste burgermilitie volledig vervangen door geüniformeerde patrouilles van betaalde stadsmedewerkers.

Zelfs vóór de jaren 1820 was de Zuidelijke macht meer gemilitariseerd dan de politie in het Noorden. De Guards werkten binnen een militaire hiërarchie van verschillende rangen, en in tegenstelling tot de eerste Noordelijke politie, droegen zij geweren - met bajonetten. In de eerste decennia van de eeuw ging de nachtwacht van New York niet voortdurend op patrouille, maar die van Charleston wel, meestal in groepen van vijf of meer. In de jaren voor de Burgeroorlog schreven bezoekers van de stad vaak over de unieke intimiderende aanwezigheid van de wacht.

De specifieke geschiedenis van de politiediensten verschilde van stad tot stad, maar ze leken allemaal op dezelfde institutionele oplossingen uit te komen. De aard van de politie komt voort uit de aard van het "probleem": een stedelijke arbeidersbevolking die als loonarbeiders en ambachtslieden enige economische zelfstandigheid heeft ontwikkeld en daardoor een eigen, assertief, collectief leven heeft kunnen creëren. De Zuidelijke ervaring

versterkt ook het punt dat al duidelijk was in het Noorden: Anti-zwart racisme is vanaf de eerste dag ingebouwd in het Amerikaanse politiewerk.

Tegen het einde zal ik iets zeggen over Philadelphia, maar eerst zal ik enkele thema's schetsen die op al deze gevallen van toepassing zijn.

Allereerst moeten we de politie in de context plaatsen van een groter project van de heersende klasse om de arbeidersklasse te beheren en vorm te geven. Ik zei aan het begin dat de opkomst van de arbeidersopstand samenviel met de ineensstorting van de oude methoden van voortdurend persoonlijk toezicht op de arbeiders. De staat greep in om toezicht te houden. De politie maakte deel uit van die inspanning, maar in het Noorden breidde de staat ook zijn programma's voor armenzorg en openbaar onderwijs uit.

Politiewerk werd geïntegreerd in het systeem van armenzorg, omdat agenten werkten aan de registratie van de armen en hun plaatsing in werkhuisen. Dat is nog voordat de politie werd geprofessionaliseerd - de agenten scheidde de "armen die het verdienen" van de "armen die het niet verdienen". Als mensen werkloos waren en niet konden werken, wezen de agenten hen de weg naar liefdadigheid van kerken of de stad zelf. Maar als mensen wel konden werken, werden ze beschouwd als "nietsnutten" en naar de verschrikkingen van het werkhuis gestuurd.

Het systeem van armenzorg leverde een cruciale bijdrage aan het ontstaan van de markt voor loonarbeid. De belangrijkste functie van de armenzorg was om werkloosheid zo onaangenaam en vernederend te maken dat mensen bereid waren gewone banen tegen zeer lage lonen aan te nemen, alleen maar om werkloosheid te voorkomen. Door de armste mensen te straffen, creëert het kapitalisme een lage basis voor de loonschaal en trekt het de hele schaal naar beneden.

De politie speelt niet meer zo'n directe rol bij het selecteren van mensen voor hulp, maar zij levert wel een groot deel van de straf. Zoals bekend heeft veel politiewerk te maken met het onaangenaam maken van het leven van werklozen op straat.

De opkomst van de moderne politie valt ook samen met de opkomst van het openbaar onderwijs. Openbare scholen wennen kinderen aan de discipline van de kapitalistische werkplek; kinderen worden gescheiden van hun familie om samen met anderen een reeks taken uit te voeren, onder leiding van een autoriteitsfiguur, volgens een schema dat wordt bepaald door een klok. De schoolhervormingsbeweging van de jaren 1830 en 40 had ook tot doel het morele karakter van de leerlingen te vormen. Het effect hiervan moest zijn dat leerlingen zich gewillig zouden onderwerpen aan gezag, dat ze in staat zouden zijn hard te werken, zelfbeheersing uit te oefenen en bevrediging uit te stellen.

In feite sloten de concepten van goed burgerschap die uit de schoolhervormingsbeweging voortkwamen perfect aan bij de concepten uit de criminologie die werden uitgevonden om mensen op straat in te delen. De politie moest zich niet alleen richten op misdaad, maar op criminele types - een methode van profilering, ondersteund door zogenaamd wetenschappelijke referenties. De "jeugddelinquent", bijvoorbeeld, is een concept dat zowel in het onderwijs als bij de politie voorkomt en dat heeft geholpen om de twee activiteiten in de praktijk met elkaar te verbinden.

Deze ideologie van goed burgerschap zou een groot effect hebben in de hoofden van de leerlingen, door hen aan te moedigen te denken dat de problemen in de samenleving voortkomen uit de acties van "slechteriken". Een belangrijke doelstelling van het onderwijs, volgens hervormer Horace Mann, zou moeten zijn om een bepaald soort geweten in de leerlingen te implanteren, zodat zij hun *eigen* gedrag disciplineren en beginnen zichzelf te controleren. In de woorden van Mann was het doel dat kinderen "eerder aan de plicht dachten dan aan de politieagent".

Het behoeft geen betoog dat een analytisch schema om de maatschappij te verdelen in good guys en bad guys perfect is om zondebokken aan te wijzen, vooral raciale. Een dergelijk moralistisch schema was (en is) ook een directe concurrent van een klassenbewust wereldbeeld, dat het fundamentele antagonisme van de maatschappij identificeert als het conflict tussen uitbuiters en uitgebuitenen. Politiewerk gaat dus verder dan eenvoudige repressie - het "onderwijst" een ideologie van goed en slecht burgerschap die aansluit bij de lessen van het klaslokaal en het werkhuis.

Het algemene punt hier is dat de uitvinding van de politie deel uitmaakte van een bredere uitbreiding van staatsactiviteiten om controle te krijgen over het dagelijks gedrag van de arbeidersklasse. Scholing, armenzorg en politiewerk hadden allemaal tot doel arbeiders te vormen tot nuttige en loyale arbeiders voor de kapitalistische klasse.

Het volgende algemene punt gaat over iets dat we allemaal weten, en dat is dit:

Er is de wet ... en dan is er wat agenten doen.

Eerst een paar woorden over de wet: Ondanks wat je bij maatschappijleer hebt geleerd, is de wet niet het kader waarbinnen de maatschappij functioneert. De wet is een product van de manier hoe de samenleving functioneert, maar het vertelt je niet hoe dingen echt werken. De wet is ook geen kader voor de manier waarop de samenleving *zou* moeten functioneren, ook al koesteren sommige mensen die hoop.

De wet is slechts één van de vele instrumenten, in de handen van degenen die gemachtigd zijn het te gebruiken, om de gang van zaken te beïnvloeden. Bedrijven kunnen dit instrument gebruiken, omdat ze dure advocaten kunnen inhuren. Politici, aanklagers en de politie zijn ook bevoegd om de wet te gebruiken.

Nu, specifiek over agenten en de wet. De wet heeft veel meer bepalingen dan ze daadwerkelijk gebruiken, dus hun handhaving is altijd selectief. Dat betekent dat ze *altijd* profileren op welk deel van de bevolking ze zich richten en kiezen welk gedrag ze willen veranderen. Het betekent ook dat agenten een permanente kans hebben voor corruptie. Als ze zelf kunnen bepalen wie er wordt opgepakt voor een misdaad, kunnen ze een beloning eisen voor het niet oppakken van iemand.

Een andere manier om de kloof te zien tussen de wet en wat agenten doen, is het algemene idee te onderzoeken dat straf begint na een veroordeling in een rechtbank. Iedereen die wel eens met de politie te maken heeft gehad, zal je vertellen dat de straf begint op het moment dat ze je oppakken. Ze kunnen je arresteren en opsluiten zonder ooit een aanklacht in te dienen. Dat is straf, en dat weten ze. En dan hebben we het nog niet eens over de fysieke mishandeling die je kunt krijgen, of de manieren waarop ze met je kunnen rotzooien, zelfs als ze je niet arresteren.

De politie beveelt elke dag mensen zonder rechterlijk bevel en straft elke dag mensen zonder rechterlijk vonnis. Sommige van de belangrijkste sociale functies van de politie staan dus niet in de wet. Ze maken deel uit van de politiecultuur die agenten van elkaar leren met aanmoediging en leiding van hun bevelhebbers.

Dit brengt ons terug naar een thema waarmee ik aan het begin begon. De wet behandelt criminaliteit, en *individuen* worden voor misdaden aangeklaagd. Maar de politie werd eigenlijk opgericht om om te gaan met wat arbeiders en armen waren geworden in hun *collectieve* uitingen: Agenten behandelen mensenmassa's, wijken, bepaalde delen van de bevolking - alle collectieve entiteiten.

Zij mogen daarbij de wet *gebruiken*, maar hun algemene richtlijnen komen als beleid van hun bevelhebbers of van hun eigen instincten als ervaren agenten. De beleidsrichtlijnen hebben vaak een collectief karakter, bijvoorbeeld om een onhandelbare wijk onder controle te krijgen. Ze besluiten eerst wat te doen, en dan bedenken ze welke wetten ze moeten gebruiken.

Dat is de betekenis van "zero tolerance" beleid, "broken windows" beleid - beleid dat in het verleden mischien ronduit "uppity n-r" beleid werd genoemd. Het doel is om een massa mensen te intimideren en onder controle te krijgen door een paar mensen aan te pakken. Dergelijke tactieken zijn vanaf het begin in het politiewerk ingebouwd. De wet is een instrument om te gebruiken tegen individuen, maar het echte doel is om het gedrag van de grotere massa te bedwingen.

Ik zal mijn laatste minuten gebruiken om te praten over enkele alternatieven.

Eén daarvan is een rechtssysteem dat bestond in de Verenigde Staten voor de opkomst van de politie. Het is goed gedocumenteerd over Philadelphia, dus daar zal ik het over hebben. Koloniaal Philadelphia ontwikkelde een systeem genaamd de kleine rechtbanken waarin de meeste strafvervolgingen plaatsvonden. De burgemeester en de wethouders dienden als rechters. Arme mensen spaarden geld zodat ze een vergoeding konden betalen aan de rechters om een zaak te behandelen.

Toen, net als nu, werd de meeste misdaad gepleegd door arme mensen tegen arme mensen. In deze rechtbanken trad het slachtoffer van mishandeling, diefstal of smaad op als aanklager. Een agent kan zich ermee

bemoeien om de verdachte op te pakken, maar dat is niet hetzelfde als een agent die een arrestatie verricht. De hele actie werd gestuurd door de wensen van het slachtoffer, niet door de doelstellingen van de staat. De verdachte kon ook een tegenaanklacht indienen.

Er waren geen advocaten betrokken aan beide kanten, dus de enige kosten waren de vergoeding aan de rechter. Het systeem was niet perfect, want de rechter kon corrupt zijn, en het leven van de armen hield niet op ellendig te zijn als ze een zaak wonnen. Maar het systeem was behoorlijk populair en bleef enige tijd functioneren, zelfs nadat zich parallel een systeem van moderne politie en openbare aanklagers had ontwikkeld.

De opkomst van de politie, die gepaard ging met de opkomst van de openbare aanklagers, betekende dat de staat zijn duim op de weegschaal van het recht legde. In de rechtbank hoop je te worden behandeld als onschuldig tot het tegendeel is bewezen. Maar voordat je voor de rechter komt, moet je door de handen van de politie en de aanklagers, die je zeker niet als onschuldig behandelen. Ze hebben de kans om je onder druk te zetten of je te martelen tot een bekentenis - of tegenwoordig een bekentenis in de vorm van een pleidooi - voordat je ooit voor de rechter komt.

Hoe oneerlijk het systeem ook werd omdat het werd gedomineerd door agenten en aanklagers, de kleine rechtbanken hadden de inwoners van Philadelphia laten zien dat er een alternatief mogelijk was dat veel meer leek op het oplossen van geschillen tussen gelijken.

Dat is de sleutel - we kunnen weer een alternatief beschikbaar maken als we de ongelijke sociale verhoudingen afschaffen waarvoor de politie is uitgevonden om ze te verdedigen. Toen de arbeiders van Parijs in 1871 twee maanden lang de stad overnamen, stelden ze een regering in onder de oude naam Commune. Het begin van sociale gelijkheid in Parijs ondermijnde de behoefte aan repressie en stelde de communards in staat te experimenteren met het afschaffen van de politie als een aparte staatsmacht, los van de burgerij. De mensen zouden hun eigen veiligheidsdiensten kiezen, dat verantwoording moest afleggen aan de kiezers en onmiddellijk teruggeroepen kon worden.

Dit werd nooit een vaste routine omdat de stad vanaf de eerste dag werd belegerd, maar de communards hadden het juiste idee. Om een regime van politie-onderdrukking te overwinnen, was het cruciale werk om de naam van de gemeenschap waar te maken, namelijk het opbouwen van een zelfbesturende gemeenschap van gelijken. Dat is nog steeds wat we moeten doen.

Dit is een bewerkte tekst van een lezing die ik eind juni 2012 gaf in Chicago op de jaarlijkse [Soci

Speciale dank aan South Carolinians Mary Battle, Alphonso Brown, Nic Butler, Sara Daise, Curtis Fran

Ik werk nu aan een boek over dit onderwerp voor Haymarket Books.

Wat bronnen:

[Dit gedeelte is onvertaald omdat de bronnen allemaal in het Engels zijn]

On law and order in the European Middle Ages:

Tigar, Michael. *Law and the Rise of Capitalism*. New York: Monthly Review Press, 2000.

On the working class and the police in England:

Thompson, E. P. *The Making of the English Working Class*. Vintage, 1966.

Farrell, Audrey. *Crime, Class and Corruption*. Bookmarks, 1995.

For some history in the US and insight into the functions of the police:

Williams, Kristian. *Our Enemies in Blue: Police and Power in America*. Revised Edition. South End Press, 2007.

Silberman, Charles E. *Criminal Violence, Criminal Justice*. First Edition. New York: Vintage, 1980.

The key source on the evolution of the police in the major cities of the US:

Bacon, Selden Daskam. *The Early Development of American Municipal Police: A Study of the Evolution of Formal Controls in a Changing Society*. Two volumes. University Microfilms, 1939.

Specific sources on New York and Philadelphia:

“New Year’s Amusements,” *New York Evening Post*, January 2, 1828.

Gilje, Paul A. *The Road to Mobocracy: Popular Disorder in New York City, 1763-1834*. The University of North Carolina Press, 1987.

Steinberg, Allen. *The Transformation of Criminal Justice: Philadelphia, 1800-1880*. 1st edition. Chapel Hill: The University of North Carolina Press, 1989.

Specific sources on the South:

Chapman, Anne W. “Inadequacies of the 1848 Charleston Census,” *The South Carolina Historical Magazine*, vol. 81, No. 1 (January 1980), 24-34.

Hinks, Peter P. *To Awaken My Afflicted Brethren: David Walker and the Problem of Antebellum Slave Resistance*. Pennsylvania State University Press, 1996.

Powers, Bernard E. *Black Charlestonians: A Social History, 1822-1885*. University of Arkansas Press, 1994.

Schweninger, Loren. “Slave independence and enterprise in South Carolina, 1780–1865,” *The South Carolina Historical Magazine*, vol. 93, No. 2 (April 1992), 101–125.

Wade, Richard C. *Slavery in the Cities: The South 1820–1860*. Oxford University Press, 1964.

On the early years of public schooling in the US:

Bowles, Samuel, and Herbert Gintis. *Schooling In Capitalist America: Educational Reform and the Contradictions of Economic Life*. Reprint. Haymarket Books, 2011.

nl.anarchistlibraries.net

David Whitehouse
Oorsprong van de politie
2014/12/07

<https://worxintheory.wordpress.com/2014/12/07/origins-of-the-police/>

Uitstekende tekst over het ontstaan van de eerste politiediensten, die werden opgericht in Engeland en de VS in slechts enkele decennia in het midden van de 19e eeuw. Nieuwe stedelijke arbeidersklassen in de 19e eeuw verzetten zich tegen hun meesters door middel van stakingen, rellen en slavenopstanden. De meesters reageerden met de ontwikkeling van een politiemacht. In tegenstelling tot wat de staat en de politie je willen doen geloven, werd de politie nooit opgericht om misdaad te voorkomen of het publiek te beschermen, maar om mensenmassa's onder controle te houden: de arbeidersklasse, zwart en wit.

a-bieb.nl